

Calea cea nouă și vie în Locul Preasfânt - Comentariu la Epistola către Evrei

Capitolul 2

Pe parcursul întregii epistole se recunoaște că fiecărei părți de învățătură îi urmează îndemnuri, respectiv un apel adresat conștiinței, inimii sau responsabilității cititorului. Găsim aceasta și în primele patru versete ale capitolului nostru.

„De aceea, trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm alături” (2.1).

Dacă Dumnezeu ne-a vorbit în Fiul, a cărui măreție divină tocmai a fost prezentată, ce atenție ar trebui noi atunci să acordăm lucrurilor pe care noi le-am auzit din gura Lui! Cu câtă energie ar trebui să ne ținem de ele! Altfel suntem în pericol „să alunecăm alături” sau „să fim duși” asemenea unei corăbii, care în momentul când intră în port este luată de curent și este amenințată să se scufunde.

„Pentru că, dacă a fost neclintit Cuvântul vestit prin îngeri și orice călcare de Lege și neascultare au primit dreaptă răsplătire ...” (2.2).

„Cuvântul vestit prin îngeri”. În vechiul legământ au fost folosiți deseori îngeri, ca să aducă mesaje divine. Aici este vorba de Legea care a fost rânduită prin îngeri, așa cum spune Pavel (Galateni 3.19). „Voi care ați primit Legea prin rânduiala îngerilor”, spune Ștefan (Faptele Apostolilor 7.53). Această Lege a fost necruțătoare față de orice încălcare a ei și neascultare de ea, așa cum dovedește întreaga istorie a lui Israel.

„... cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, începând să fie vestită de Domnul, a fost întărită față de noi de cei care au auzit-o, Dumnezeu mărturisind împreună cu ei prin semne și prin minuni și prin felurite lucrări de putere și prin daruri ale Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa?” (2.3,4).

Cu mult mai puțin se poate astăzi scăpa de o dreaptă răsplătire, de disciplinare și condamnare, dacă se disprețuiește harul care oferă o mântuire așa de mare. Mărimea acestei mântuiri se arată în toate privințele. Ea este mare în sine însăși, căci ea se extinde la tot ce este cu privire la noi: la încălcări ale Legii, la greutățile zilnice ale drumului, la eliberarea de trupul nostru neputincios, la eliberarea definitivă a rămășiței lui Israel. Ce poate înlocui această mântuire, dacă o neglijăm? Cum se va putea atunci scăpa de judecată?

Dar mântuirea ne apare deosebit de mare atunci când privim pe Cel care ne-a adus-o și ne-a vestit-o. Este Domnul Însuși, marele Apostol al lui Dumnezeu, care ne-a vestit-o în timpul vieții Sale pe pământ și a înfăptuit-o prin moartea Sa. Apostolii, care ei înșiși L-au auzit vestind-o, confirmă, după moartea Sa, învierea și înălțarea Sa la cer, vestirea mântuirii prin predicile lor. Dar mai mult chiar: Dumnezeu Însuși a mărturisit împreună cu ei. Duhul Sfânt, care era în ei, Și-a revelat puterea Sa divină prin semne, prin minuni și tot felul de lucrări de

putere, deci prin diferite împărțiri ale Duhului, așa după cum I-a plăcut lui Dumnezeu. Toate acestea arată mărimea mântuirii atestate prin Evanghelie.

Este frumos să vedem, cum Pavel, scriitorul, se așează în mijlocul acelor cărora el se adresează, și anume ca unul care el însuși avea parte de slujba celor doisprezece. El spune: „a fost întărită față de noi”, căci el nu a contribuit cu nimic la acea mărturie, despre care Domnul a vorbit în Ioan 15.27: „Și mărturisiți și voi, pentru că *de la început* sunteți cu Mine”. Așa cum s-a exprimat Petru, martorii trebuiau să fie dintre aceia pe care Domnul i-a ales în timpul în care El intra și ieșea între ei, începând de la botezul lui Ioan și până în ziua când a fost înălțat la cer. Trebuiau să fie martori ai învierii Sale (Faptele Apostolilor 1.21,22). Pavel nu făcea parte dintre aceștia, mărturia lui avea altă natură. El a văzut pe Hristos glorificat. Când este vorba de revelarea tainei despre Adunare, de trupul lui Hristos, Pavel este cel mai mare dintre apostoli. El nu a primit nimic de la ceilalți ceva cu privire la slujba sa deosebită. Chiar și aceia care erau priviți ca stâlpi, nu i-au adăugat nimic (Galateni 2). Dar aici scriitorul se așează sub evreii credincioși și este ca unul dintre cei doisprezece ucenici. Aceasta este un exemplu frumos al felului cum slujitorii s-au privit reciproc ca fiind dependenți unii de alții (compară cu 2 Petru 3.15,16).

„Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim” (2.5).

Scriitorul reia tema sa referitoare la măreția nemărginită a Fiului față de îngeri. În prezența gloriei Sale ca Fiul al Omului îngerii dispar.

Îngerii aveau în Israel, așa cum am văzut, o lucrare de administrare deosebită. Însă în lumea actuală, a cărei căpetenie este satan și unde Dumnezeu conduce totul prin providența Sa, îngerii au de îndeplinit o slujbă pentru cei mântuiți (Evrei 1.14). Ei au slujit chiar și Domnului, când El a trăit pe pământ ca Om (Marcu 1.13; Matei 4.11).

Dar există și o lume locuită viitoare, care nu este supusă îngerilor, ci Fiului Omului. Fără îndoială îngerii vor avea parte la evenimentele care pregătesc această domnie (Matei 13.41; 2 Tesaloniceni 1,7, și așa mai departe). Dar când Împărăția va fi instaurată, ei nu vor mai avea nici o slujbă de mijlocire. Atunci totul va fi supus Fiului Omului și sfinților Săi (1 Corinteni 6.2; 2 Timotei 2.12).

„Dar cineva a mărturisit undeva, spunând: »Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu glorie și onoare și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai supus sub picioarele lui.« Pentru că, supunându-i toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Dar acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse” (2.6-8).

Duhul Sfânt a vestit mai dinainte în Psalmul 8 prin gura lui David, a prorocului împărătesc, acest adevăr mare al supunerii întregii creații umane Persoanei lui Hristos.

„Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?” Aceasta este ceea ce El spune despre micimea și suferința actuală a omului în comparație cu strălucirea lucrării lui Dumnezeu în ceruri. Dumnezeu l-a creat „după chipul nostru, după asemănarea noastră”. El l-a așezat peste lucrarea mâinilor Sale și i-a încredințat domnia peste toate lucrurile (Geneza 1.26). El i-a dat un suflet nemuritor, prin aceea că i-a insuflat în nări suflarea de viață

(Geneza 2.7). Dar Adam, *primul om*, a căzut prin păcat. El a murdărit și a tras în țărână onoarea pe care Dumnezeu i-a dat-o. Prin aceasta el a pierdut tot și a ajuns supus morții și lui satan, el, cel care ar fi trebuit să aibă toate sub picioarele lui.

Dar Dumnezeu în îndurarea Sa a privit spre om. El a introdus Omul al doilea, în care s-a împlinit în chip desăvârșit întreg planul lui Dumnezeu cu privire la om. Duhul Sfânt ni-L prezintă în Persoana lui Isus și este ca și cum Dumnezeu ar spune: „Pentru Mine El este Omul adevărat”.

Și în aceasta se arată contrastul deja amintit: primul fel în care Dumnezeu a vorbit face loc Cuvântului Fiului. Legea dispare în fața mării mântuirii. Primul Om este înlocuit de Omul al doilea. Îngerii dispar în fața gloriei Fiului Omului.

„... dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare” (2.9).

Așa cum vedem în continuare, Isus, Fiul Omului, Omul al doilea, a trebuit să treacă ca Mântuitor prin moarte. Prin aceasta El a fost cu puțin mai prejos decât îngerii, căci ei nu trec prin moarte. Însă prin credință noi Îl vedem acum acolo unde Dumnezeu L-a așezat, încununat cu slavă și cu onoare, prin aceea că Dumnezeu I-a supus toate lucrurile sub picioarele Sale. Tot ce a fost creat a fost supus Lui, și nu îngerilor.

Este adevărat că noi nu *vedem* încă realizat aceasta: acest timp nu a venit încă. Dar chestiunea este definitiv hotărâtă pentru timpul minunat al domniei Sale de o mie de ani, când Împărăția Sa va fi revelată. Înălțarea Lui actuală la dreapta lui Dumnezeu, încununat cu slavă și cu onoare, este dovada pentru aceasta.

El ocupă acest loc măreț, după ce a suferit moartea – de aceea El a fost smerit mai prejos decât îngerii. Prin harul lui Dumnezeu El a gustat moartea pentru toți. Noi trebuie să trecem prin moarte din cauza păcatelor noastre; El însă a îndurat moartea pentru păcatele noastre din pricina harului lui Dumnezeu. El a gustat moartea, pentru ca ea să-și piardă amărăciunea pentru noi. El a gustat moartea pentru *tot* ce poate avea folos din moartea Sa, atât pentru persoane cât și pentru lucruri (Coloseni 1.20-22).

„Pentru că I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor” (2.10).

Planul lui Dumnezeu conținea, să aducă pe mulți fii la slavă, și anume la slava în care Fiul Omului Se află deja acum. Ea va fi arătată atunci când El va reveni și toate lucrurile Îi vor fi supuse. Comoștenitorii Săi vor fi părtași aceleiași gloriei în lumea care va veni (Romani 8.18,19). Cine erau acești oameni, pe care Dumnezeu i-a ridicat la această demnitate de fii? Erau păcătoși sărmani, condamnați și pierduți, care erau supuși păcatului, morții și lui satan. Hristos S-a interesat de ei și le-a creat calea mântuirii în ciuda tuturor obstacolelor: păcat, moarte și satan. Se cuvenea deci lui Dumnezeu să facă această Persoană, pe Urzitorul mântuirii noastre, potrivită pentru această funcție prin suferințele pe care El le-a îndurat pe drumul vieții Sale, atât în lupta Sa încrâncenată din grădina Ghetsimani, cât și în moartea Sa

pe cruce. Așa El a devenit Urzitorul mântuirii noastre, în felul acesta El a obținut biruința, și triumful Său este și biruința noastră.

„Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul; pentru aceasta, Lui nu-I este rușine să-i numească frați, ...” (2.11).

Cel care sfințește, este Hristos. Cei care sunt sfințiți, sunt cei ce sunt ai Săi, mântuiții Săi, pe care El îi pune deoparte. El îi unește cu Sine Însuși, și în felul acesta ei toți sunt înaintea lui Dumnezeu dintr-Unul. Nu se spune despre toți oamenii „Toată plăcerea Mea este în ei” (Psalm 16.3), ci numai despre „sfinții”, care sunt pe pământ, pe care El Îi numește „cei măreți”. În contrast cu restul oamenilor ei sunt „sfințiți”, puși deoparte de ceilalți oameni.

Deja la botezul lui Ioan Botezătorul aceasta devine clar. Când Domnul a venit să fie botezat, El S-a așezat în mijlocul rămășiței dispusă a se căi. În har El Se face una cu ei. El Își are bucuria în aceia care ocupă înaintea lui Dumnezeu locul care se cuvine. Pentru El aceștia sunt „cei măreți ai pământului”. Ei sunt prin urmare „sfințiți”, prin El, pentru El și puși deoparte cu El, „toți sunt dintr-Unul”.

Și astăzi credincioșii sunt sfințiții. Hristos a fost în chip desăvârșit Omul pus deoparte, și ai Lui sunt împreună cu El.

Expresiile „a fi sfințit” și „sfinții” le găsim mereu în această epistolă. Să ne gândim în acest context la faptul că există o sfințire care premerge îndreptățirea. Dumnezeu ia într-un moment anumit oameni și îi pune deoparte pentru Sine – această lucrare are loc într-o clipă și nu reprezintă un proces derulat în timp (compară cu 1 Corinteni 6.11; 1 Petru 1.2). După aceea are loc o sfințire practică, care urmează după îndreptățire. Deoarece cei sfințiți sunt cu El „toți dintr-Unul”, Domnul nu se rușinează să le dea numele de „frați”.

„... spunând: »Voi vesti Numele Tău fraților mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării«” (2.12).

Scriitorul epistolei citează în acest context iarăși un Psalm: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Psalm 22.22). Acest loc se referă în primul rând la rămășița lui Israel, cu toate că Domnul a rostit aceste cuvinte după învierea Sa (Ioan 20.17).

În timpul vieții Sale în mijlocul poporului Israel, El a folosit acest titlu „frați” cu referire la aceia care „aud și împlinesc” Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 12.49,50; Marcu 3.33-35; Luca 8.20,21). În evanghelia după Matei 25.40 El dă acest nume mesagerilor, care mai târziu vor vesti tuturor națiunilor Evanghelia Împărăției. Ei sunt frații Lui, dar fără îndoială nu vor fi sfinții din perioada actuală, nu sunt fii în sens creștin. Trebuie deci să diferențiem între folosirea acestui nume „frați” la rămășiță și la înțelesul acestui nume pentru creștini, care stau în aceeași relație de fii cu Tatăl ca și Hristos ca Om, o relație despre care Duhul Sfânt este în ei pecetea și Martorul. Locurile care, ca și Psalmul 22.22 se referă literalmente la rămășiță, se pot aplica în mod spiritual și la creștinii, care sunt adevărați copii ai Tatălui, așa cum vedem în evanghelia după Ioan 20.17: „Mergi la frații Mei și spune-le: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.«” Pe de altă parte, locurile care se referă direct la creștini, ca de exemplu Romani 8.29, nu se aplică la rămășiță.

Până când rămășița din timpul sfârșitului va aplica la sine însăși explicațiile prețioase, pe care le conține Cuvântul cu privire la ea, aceste explicații își găsesc aplicarea deja acum și

nemijlocit la credincioșii creștini. Rămășița din națiunea iudaică din timpul ucenicilor, alcătuită din aceia care au crezut în Domnul înainte de moartea și învierea lui Hristos, au fost adăugați după venirea Duhului Sfânt pe pământ la „adunarea” creștină, la care Domnul a adăugat pe cei care trebuiau să fie mântuiți. Ei erau rămășița lui Israel, pe care Dumnezeu a cruțat-o (Faptele Apostolilor 2.47). Credincioșii, cărora le-a fost adresată această epistolă, au fost priviți drept urmare ca adevărata rămășiță a acelei perioade de timp.

„Și din nou: »Eu Mă voi încrede în El«. Și din nou: »Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu«.” (2.13).

Aici sunt citate cuvintele din Isaia 8.17,18. În momentul când cele două case Israel și Iuda, și în mod deosebit casa lui Iuda, căutau ajutorul lor în legături carnale, prorocul a vorbit despre proprii lui copii. Dar acești copii au fost dați de Domnul „ca semne și minuni în Israel”. Ei erau semne, prima reprezentând rămășița care va veni (Isaia 7.3), în timp ce cealaltă vestea eliberarea acestei rămășițe. Prorocul și împreună cu el rămășița explică că el așteaptă pe Domnul, care Și-a ascuns fața de casa lui Iacov, și numește ca motiv al încrederii sale pe copiii, pe care Dumnezeu i i-a dat. El însuși se prezintă împreună cu ei.

Dar în versetul nostru din epistola către Evrei, Duhul Sfânt arată că cuvintele lui Isaia au ca subiect pe Hristos, pe Emanuel. Prorocul și copiii lui erau numai simboluri. Hristos ca Om S-a încrezut în Dumnezeu (Psalm 16.1), și noi Îl vedem aici stând în fruntea rămășiței, care împreună cu El se încrede în Dumnezeu. Hristos îi prezintă lui Dumnezeu ca pe aceia care i-au fost dați Lui Însuși. El Se unește cu ei: „Iată, *Eu și copiii*, pe care Dumnezeu Mi i-a dat”. El este inițiatorul mântuirii lor. El i-a pus deoparte împreună cu sine Însuși. El nu Se rușinează să-i numească frați, și ei sunt împreună o corporație sfântă de martori înaintea lui Dumnezeu.

„Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor.” (2.14,15).

Versetul 14 pune înaintea sufletului nostru o altă minune a harului dumnezeiesc. Hristos trebuia să devină Salvatorul acestor sfințiți, acestor frați, acestor copiii, pe care Dumnezeu i-a dat Lui. Ei au avut de la început un trup omenesc, deci erau „părtași sângelui și cărnii”. Dar El, Cel care mai înainte nu a fost părtaș la ele, a vrut să aibă parte de natura umană, ca să devină Mântuitorul lor. El este Cuvântul și a devenit carne (Ioan 1.1,14). Ca Om El putea deci să meargă personal în moarte, ca să-i elibereze pe deplin. El S-a coborât în moarte, în această citadelă a lui satan, ca să-i ia puterea. „De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (Romani 5.12). Prin primul păcat omul s-a așezat sub puterea morții. Dar el a păcătuit la provocarea lui satan, care prin aceasta și-a câștigat puterea morții și pune înaintea sufletului omului această moarte cu grozăvia ei. Teama de moarte și teama de condamnare este deci o robie căreia omul îi este supus. Sub vechiul legământ moartea însăși provoca teamă chiar și celui drept (neprihănit), așa cum putem deduce din cuvintele lui Ezechia (Isaia 38) și din diferite locuri din Psalmi. Moartea le deschidea Șeolul, locul

întinericului, unde încetează orice bucurie, unde Domnul nu mai este lăudat. Ce diferență față de vorbirea creștinului eliberat, care poate spune împreună cu apostolul Pavel: „Căci viața pentru mine este Hristos, și a muri este câștig”.

„Dar, dacă a trăi în trup, aceasta este pentru mine rod pentru lucrare, atunci nu știu ce să aleg. Pentru că sunt strâns din două părți, având dorința să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine” (Filipeni 1.21-23).

Este adevărat, „cei păcătoși” pot prin împietrire să ajungă atât de departe, că ei nu mai au frică de moarte (Psalm 73.4) și mor ca ființele fără minte. Dar cât de îngrozitoare va fi trezirea lor! Pe de altă parte găsim creștini care nu sunt încă eliberați de această frică de moarte. Dar dacă ei ar fi înțeleși prin credință acest adevăr mare vestit aici, biruința deplină a lui Hristos asupra lui satan, cum să se mai teamă atunci? Observă expresiile: „ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul”. Asupra aceluia care a fost eliberat prin moartea lui Hristos, satan nu mai are această putere, el a fost desființat, puterea lui a fost frântă la cruce, unde Domnul Isus a murit.

„Pentru că, în adevăr, nu de îngerii Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam Se îngrijește.” (2.16).

Aceste verset spune un ultim cuvânt despre îngerii și se leagă de versetul 5. Lumea care va veni, suferințele și moartea lui Hristos, fiii și gloria lor, triumful Său asupra lui satan – toate acestea nu se referă la îngerii. Hristos nu S-a îngrijit de îngerii. El nu a avut în vedere pe îngerii, atunci când a venit în carne și sânge. Îngerii fideli nu au nevoie de mântuire. Ce a fost El și ce a făcut El se referă la omul păcătos, pentru a cărui eliberare El a venit. „El Se îngrijește de sămânța (urmașii) lui Avraam”, aceasta înseamnă de credincioși. Ei sunt cei pentru care El a venit, pentru ei El a devenit Om.

„De aceea, trebuia în toate să fie asemenea fraților Săi, ca să fie un mare preot milos și credincios în cele privitoare la Dumnezeu, spre a face ispășire pentru păcatele poporului; pentru că, în ceea ce El Însuși a suferit, fiind ispășit, poate să-i ajute pe cei ispășiți.” (2.17,18).

Aceasta ne este arătat în versetul 17. Hristos ne este prezentat aici ca Mare Preot milos și credincios, care este la lucru pentru frații Săi. El a trebuit să fie la fel ca ei în toate lucrurile și să aibă parte de starea lor, desigur cu excepția păcatului.

Slujba de mare preot a lui Hristos pentru credincioși ocupă un loc mare în epistola către Evrei. Noi Îl vedem aici pentru prima dată în această funcție. Hristos a devenit Om și a venit pe pământ ca să poată exercita în cer slujba de mare preot. Mai întâi El a împlinit aici pe pământ tot ce era necesar pentru ispășirea păcatelor: cerințele dreptății, sfințeniei și gloriei lui Dumnezeu trebuiau satisfăcute. Mântuitorul nostru a fost în acestea milos față de noi toți, care fără înfăptuirea ispășirii am fi fost pierduți. El a fost credincios față de Dumnezeu, ca să facă voia Lui și să-L glorifice (Evrei 10.7,9).

Dar în timp ce El mergea pe pământul acesta, El a trecut prin tot felul de suferințe și încercări, cărora și noi ca creștini suntem expuși în această lume vrăjmașă lui Dumnezeu. El a suferit în inima Sa. El a avut parte de împotrivirea păcătoșilor. El a fost ispășit, nu prin păcat, dar în caracterul Său ca Om ascultător, El a fost strâmtorat în tot felul, și de aceea ne poate

înțelege cu un sentiment profund în toate încercările prin care noi trecem. Astfel El ni Se arată acum permanent ca Mare Preot milos și credincios. Ce prețios este pentru inimă și ce încurajator pentru suflet, să-L privim în cer, așa cum El intervine la Dumnezeu pentru noi!

Și încă o remarcă generală: când scriitorul epistolei către Evrei vorbește despre jertfele și slujba preoților, atunci el se referă la marea zi a ispășirii, așa cum ea este descrisă în cartea Levitic capitolul 16. Aceasta rezultă din cuvintele: „... spre a face ispășire pentru păcatele poporului” (Levitic 16.17,24,33,34). În această zi a ispășirii, care avea loc în fiecare an, Aaron îndeplinea o slujbă dublă: el jertfea jertfele de tăiere și totodată ducea sângele prin perdea în Locul Preasfânt, pentru ca să aibă loc ispășirea pentru păcatele poporului înaintea lui Dumnezeu.

Sintetizăm: acest capitol ne prezintă pe Hristos:

1. El împlinește planul lui Dumnezeu, duce mulți fii la slavă și devine urzitorul mântuirii lor. El a luat natură umană, pentru ca prin suferințele Sale să corespundă ceea ce sfințenia și maiestatea lui Dumnezeu cerea cu privire la starea acelor pe care El i-a mântuit.
2. El a venit pentru ca să moară și prin moartea Sa să desființeze pe cel care are puterea morții, acesta este diavolul, și în felul acesta să elibereze pe sfinți de frica de moarte.
3. El a devenit pentru noi Marele Preot, care poate ajuta credincioșilor, deoarece El Însuși a fost ispitit în același fel.